

Anekdoták a Magyar Krónika hasábjairól

A székely pap és a szegény ember

Egy kis, székely falunak erősen híres volt a papja. Persze nem a gazdagságáról volt híres, hanem a prédikációiról. Olyan szép beszédeket tartott, kivált ünnepnapon, hogy a legizmosabb hallgatói is alig bírták elviselni. Teme-téseken pedig csak az nem sírt, aki nem volt ott a temetésen. Fizették is a hívek mindenképp a papját szívesen. Nem csináltak úgy, mint egyszer a jó szász atyafiak, akik a szüreti képés alkalmával csupa tiszta vízzel hordták teli a papjuk hordóját, mivel mindegyik azt hitte, hogy a nagy hordóban nem vevődik észre, ha ő egyedül vizet tölt a must helyett.

Nos, hát ez a híres pap egy szép pünkösdvasárnapon úgy kitett magáért, hogy ennyit a falu már még tőle sem várt! A nép egészen meg volt zavarodva a nagy gyönyörűségtől. Prédikáció végére az asszonyok már rég kifogytak a keszkenőkből, s némelyik már a kötényén is alig talált annyi száraz helyet, ahová a könnyét letörülje.

Aztán az istentisztelet végeztével a hívek még jó sokáig ott maradtak a cinteremben, a templomajtó előtt, elbeszélgetvén sok mindenről, legfőképpen pedig a hallott prédikációról. Amint ez már faluhelyen szokás.

Rettenetesképpen dicsérték a papot!

A kurátor büszkén jegyezte meg:

– Na már ilyen papunk eddig se vót, de ezután se lesz, annyit mondhatok!

Az orgonanyomó még most is ámuldozva csóválta a fejét:

– Erősen szép szavalatja vagyton!

Egy fuvaros-ember még megtóditotta: – Én még csak Parajdon hallottam vót egyszer egy ilyen beszédet. De a' se vót ilyen.

A pap szomszédja pedig kereken kijelentette:

– Már aztán a mű tiszteletes urunk elől a püspök is elbúhatik!

Egy szegény ember, aki a falunak a tavaly csordapásztora volt, a portikus falának dőlve hallgatta a többiek be-

szédét. Egy afféle pipaszártisztító vékony fűszállal, némán gondolkozva szurkálta a fogai közét. Lehorgaszott fejét akkor sem igen emelintette meg, mikor a kurátor feléje fordulva megkérdezte:

– Hát te, Pista, mit szólsz a tiszteletes úr beszédjéhez? Ilyen prédikáció úgyi nem minden pap tud csinálni?

A szegény-ember szomorúan legyintve, csak ennyit felelt csendesen, mint ha magának beszélne:

– Könnyű neki! De próbálná meg az én eszemmel!

Magyar Krónika, V. évf. (1912) 31. sz. 558.

Jakab Ödön

Székelyvirtus

Teli Horgos István mindenféle agyafúrtsággal, rosszal. Most is elszántott Cserei Sándor földjéből egy jó barázdára valót, odább rakva a határhalmokat.

Sándor bá' kint járván a juhoknál, arra veszi az útját, hát meglátja a manipulációt.

Eléveszi Estánt. Az tagadja. Összevesznek csúful.

Azzal indul el Sándor bá', hogy törvény elé viszi az igazságát. Nagy mérgesen hagyja ott Estánt.

Azt meg bántani kezdi a lelkiismeret, aztán meg öregebb is Sándor bá', hát úgy gondolja, illenék neki köszönni.

Utána is szól az öregnek:

– Isten áldja meg, Sándor bá'!

Nagy megbotránkozással fordul meg Cserei Sándor:

– Engöm-e, Están? Engöm ne, Están!

Még az istenáldása sem kell az ellenségétől.

Magyar Krónika, V. évf. (1912) 32. sz. 574.

Takács Károly

A csiki főkötő

Az utolsó tatárjárás idejében (1733) lehetett, hogy a csíksomlyói zárda priorjának oly cifra neve volt, hogy a nép őt születése helyéről Belga Jánosnak nevezte.

A tatárok a Székelyföldet keményen pusztítják. Háromszéket már kiprédálták, s onnan Csíkba nyomultak. A derék Belga fegyverre kelti Csíksországot, s a férfiakat a tatárok ellen indítja, maga pedig a felgyújtott csiki asszonyokkal a somlyói hegyre vonult. A tatárság közelgett, a férfiak tábora Csíkszereda felé elejőkbe nyomult: az asszonyok pedig, kik fekete férfikalapot viseltek, fekete zekében, kalaposan, fekete kucsmáson öltözve, s nyárssal, vaskalánnal, mivel fegyverkezve, Belga vezérlete alatt tartalék serget alkottak.

Szentkirálynál a csata megkezdődött. A férfiak derékul kezdik a csatát, mire Belga páter az asszonyoknak lármát vezényel: ezek aztán oly vad lármát, kiabálást kezdenek, hogy a tatárok őket egy új rohanó tábornak nézték, s azonnal megszaladtak.

Mint mondják, ez esemény emlékére a csiki nők a mai napiglan csakis fekete főkötőt viselnek, mely színével és hasonlatosságával az ott viselt fekete kucsmákra emlékeztet.

Magyar Krónika, VI. évf. (1913) 1. sz. 8.

Kőváry László

